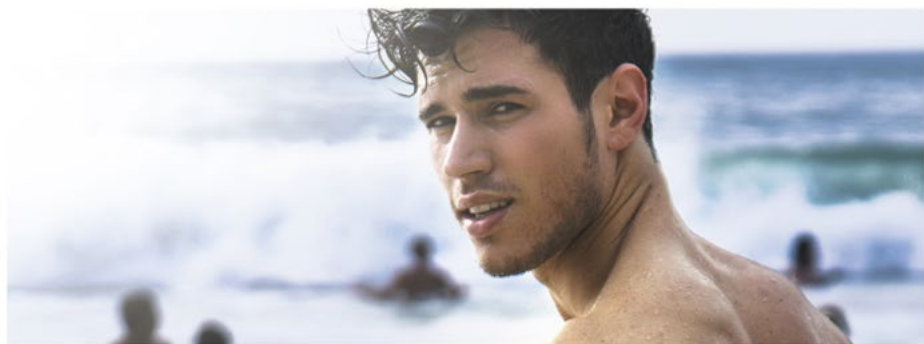

DIMILY♥ – TYLERŮV PŘÍBĚH

ESTELLE MASKAME

Vím, že tě
chci

Vím, že tě chci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Estelle Maskame

Vím, že tě chci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vím, že tě
chci

E S T E L L E M A S K A M E

F R A G M E N T

*Všem mým neuvěřitelným čtenářům,
protože tenhle příběh patří vám.*

PŘED PĚTI LETY

Z tuhým zápěstím si prohrábnu vlhké a rozčuchané vlasy. Uplynulou hodinu jsem ležel ve vaně, každou chvíli jsem potápěl hlavu pod hladinu a počítal jsem, na kolik vteřin dokážu zadržet dech. Můj rekord je devadesát tři, ale přál bych si, aby to bylo víc.

Posadím se na kraj vany a natáhnu se po krabičce léků proti bolesti, která leží u umyvadla. Zbývá v ní už jen pár tablet. Doufám, že mi máma co nevidět obstará další. Vyloupnu z blistru dvě tablety a sevřu kolem nich vlhkou pěst. Držím je v dlani a druhou rukou si přichystám sklenici vody. Polknu první, pak druhou a zbytek vody vyleju zpátky do umyvadla.

Pohled mi padne na moje ramena. Na lopatce mám sedřenou kůži, ale už to nekrváčí. Pod čerstvou ránou se klube domodra a dořalova zbarvená modřina. Prohmatám ji prsty. Štípe a hluboko pod kůží bolí tupou bolestí. Vzal bych si z kuchyně trochu ledu, ale v tom případě bych musel projít kolem obývacího pokoje. Poslední věc, o kterou stojím, je přilákat k sobě pozornost. Je po jedenácté. Už jsem měl dávno spát. Ráno musím do školy.

Vyskočím na nohy a uklidím léky proti bolesti do skříňky nad umyvadlem. Zastrčím je úplně dozadu na druhou poličku odshora, protože to je nejvýš, kam dosáhnu. Vím, že je budu ráno zase potřebovat. Když zaklapnu dvířka skříňky, ze zrcadla na mě zírá můj

prázdný odraz. V tu chvíli si všimnu malé řezné ranky na spodním rtu. Nakloním se blíž, palcem a ukazováčkem stisknu ret a důkladně ho prozkoumám. Nepamatuju si, kdy jsem k ní přišel, ale ranka není čerstvá, takže dnes to asi nebylo.

Potřesu hlavou a ustoupím dozadu. Je úplně jedno, odkdy ji mám, protože hned jak se zhojí, nahradí ji jiná. A totéž platí i pro krvácení a modřiny.

Můj odraz je stále tam. Vpadlé oči jako bez života, svěšená ramena a věčně se mračící rty. Přitisknu si ruku k čelu a odhrnu si z něj vlasy. Rovnoběžně s linií vlasů běží hluboká rána. Hojí se už celou věčnost, takže si začínám dělat starosti, že po ní zůstane viditelná jizva. Rychle ji překryju vlhkými vlasy a pak se odvrátím od zrcadla.

Popadnu tričko a obleču si ho. Na bedrech mám řadu blednoucích hnědých modřin, které potřebuju schovat, takže už nikdy nechodím od pasu nahoru nahý. Vždycky se objeví něco nového, co je potřeba zamaskovat. Vklouznu do šortek, hodím vlhký ručník do vypuštěné vany a před odchodem z koupelny se ještě naposledy podívám do zrcadla. Nic není vidět, takže můžu ven.

S největší opatrností otevřu dveře a co nejtíšeji vyjdu na chodbu. Nesvítí se tu, takže je tu tma jak v pytli. V obývacím pokoji hraje televize a rodiče se smějí nějakému pořadu, který společně sledují. Snažím se v naprosté tichosti projít chodbou směrem ke schodišti, ale vtom si všimnu, že dveře obývacího pokoje jsou pootevřené, a místo abych jako obvykle zmizel nahoře, připlížím se blíž a nakouknu dovnitř.

Rodiče sedí na pohovce a tulí se k sobě. Táta si přitiskl mámu k sobě, pevně ji objal pažemi a položil si bradu na její hlavu. Přestože se máma směje, zdá se být unavená. Vrátila se z kanceláře teprve před hodinou, zrovna když jsem za sebou zamykal dveře koupelny a lezl do vany.

Couvnu ode dveří obývacího pokoje, otočím se a rychle vyběhnu nahoru. Beru schody po dvou. Na koberci nejsou moje kroky

vůbec slyšet. Dveře do mého pokoje jsou dokořán a uvnitř svítí světlo, ale já se ještě na moment zastavím a mrknu do pokoje svých bratrů, který se nachází napravo od mého.

Zamžourám ve tmě a chvíli počkám, než se rozkoukám. Vlevo na posteli spí můj nejmladší bratr Chase. Leží na břiše, obličej má zaborený do polštáře a jedna noha mu visí z matrace. Na posteli vpravo tiše chrupe Jamie. Má bouli na čele. Během baseballového tréninku ho dnes jeden ze spolužáků náhodou trefil míčem do obličeje.

Přál bych si, aby i moje modřiny byly dílem náhody.

Vyjdu z jejich pokoje a přivřu za sebou dveře. Chase se pořád ještě bojí tmy a rád nechává dveře otevřené, a tak dveře nezavřu úplně a nechám volnou mezeru. Nakonec se otočím a zamřím do vlastního pokoje.

Všechno v něm zůstalo tak, jak jsem to opustil. Na podlaze leží domácí úkol z matematiky. Není to víc než několik neužitečných útržků papíru, které v žádném případě nemůžu příští týden odevzdat. Jeden z listů je roztržený na tři nestejně díly. Je to ten, na kterém jsem počítal a pokazil jednu rovnici. Jedna malá chyba ale zřejmě stačí, i když se jedná jen o algebru sedmé třídy. Zítra si to musím opravit a pak se budu modlit jako blázen a doufat, že to konečně bude vyhovovat jeho nárokům.

Seberu papíry a nacpu si je do batohu, pak zhasnu světlo a vlezu si do postele. Zabolí mě to, až sebou trhnu. Vydechnu a přetočím se na pravý bok. Přitáhnu si polštář k hrudi a celou věčnost jen tak ležím ve tmě a hledím do zdi. Vždycky mi strašně dlouho trvá, než usnu.

Zvednu levou ruku a držím ji ve vzduchu. Protáhnu si prsty a pak třikrát zatočím zápěstím. Mám to dělat několikrát za den, ale pořád na to zapomínám. Uplynulé čtyři týdny jsem měl zápěstí v sádře a dosud ho mám strašně ztuhlé. Než se zlomenina úplně zahojí, může to trvat ještě několik týdnů.

Najednou uslyším kroky na schodišti. Okamžitě dám ruku dolů, pevně zavřu oči a předstírám spánek. Dělá to tak často, a tak už mi to docela jde. Dokonce pootevřu pusku a prohloubím svůj dech.

Dveře do mého pokoje se otevřou a na moment se rozhostí ticho. Než vejde dovnitř, vždycky několik vteřin stojí ve dveřích. Podle toho poznám, že je to on. Vždycky je to on.

Vstoupí do pokoje a s tichým klapnutím za sebou zavře dveře. Chvilí není slyšet nic jiného než jeho dech, ale potom vycítím, že se začne pomalu pohybovat po pokoji. Nevím, co dělá, ale bez ohledu na to, jak se zoufale toužím otočit, otevřít oči a zkontrolovat ho, nechci riskovat, a tak zůstanu nehybně ležet.

Zaslechnu nějaký šramot. Nejspíš mi prohrabává batoh, protože se ozve šustění papíru. Vzhledem k tomu, co se stalo dnes večer, předpokládám, že hledá můj úkol z matematiky. Znovu je ticho. A potom další šramot. A nakonec uslyším dlouhý vzdech, který spíš připomíná zasténání.

A pak promluví a svým hlasem přeruší ticho. Mluví tiše a tlu-meně, skoro mumlá: „Omlouvám se, Tylere.“

Nevím, jestli si myslí, že spím nebo jsem vzhůru, ale rozhodně vím, že se omlouvá dost často. Taky vím, že to nemyslí vážně. Kdy-by ano, nemusel by to zítra ani pozítří zase opakovat. Bojím se, že se vždycky bude mít za co omlouvat.

Dál jenom nehybně ležím, protože čím dřív ho přesvědčím, že opravdu spím, tím rychleji zase odejde. A myslím, že na to skočil, protože už nic dalšího neřekne. Ale taky se nepohne a já vůbec nevím, kde teď stojí.

Uplyne pár minut, kdy se nic neděje a kdy se soustředím na svůj dech a modlím se, aby odešel. A pak zaregistruju téměř neslyšné kroky na koberci a otevírání dveří. Ještě poslední pauza. Znovu vzdychne. Zní to našťavaně, ale netuším, jestli je našťvaný na mě, nebo na sebe. Myslím, že na mě. Obvykle to tak je.

Zavře dveře a je pryč.

Úlevou vydechnu a otevřu oči. Aspoň že už to mám pro dnešek za sebou. Teď už můžu konečně spát. Jenomže nespím. V posled-ních měsících jsem se pořádně nevyspal. Za pár hodin se probudím, dlouho budu hledět do stropu, usnu a tak pořád dokola.

Ale přestože nemůžu dobře spát, je tohle nejlepší část dne. Vím totiž, že následujících sedm hodin jsem v bezpečí. Ten pocit se mi moc líbí, ale zároveň nenávidím vědomí, že zítra to zase bude stejné.

Zítra musím jít do školy a předstírat, že je všechno v pořádku.

Zítra se musím ze všech sil snažit, abych před mámou skryl zranění z dnešního večera.

Zítra se objeví další modřiny a rány.

A všechny bude mít na svědomí můj táta.

SOUČASNOST

Někdo mi asi říznul pivo. Chutná jinak než před deseti minutami. Zavřu jedno oko a nakloním okraj sklenice k sobě, nakouknu dovnitř a snažím se zjistit, jestli tam někdo, zatímco jsem se nedíval, nepřilil něco dalšího. Cítím silnou vůni rumu. Rozhlédnu se po kuchyni. Je tu Jake, zády ke mně, naklání se nad linkou, mixuje různé pití a tváří se přitom jako profesionální barman. Já toho chlapa nesnáším.

„Co se děje?“

Sklopím oči k Tiffani. Už asi pět minut se kolem mě ovíví jako liána. Dlouhé holé nohy mi omotala kolem kolena a hlavu si opřela o můj biceps. Dlouhými nehty mi pomalu krouživými pohyby přejížděla po hrudi, ale teprve teď jsem si uvědomil, že s tím přestala. Zvedne obličej a jasnýma modrýma očima s dlouhými řasami, které ještě včera neexistovaly, si mě důkladně prohlíží.

„Jake si myslí, kdovíjak není vtipný, když mi do piva nalije rum,“ povím jí, stisknu rty a odložím pivo na malý stolek vedle pohovky. „Pojď sem,“ zašeptám, vytáhnu zpod ní ruku, položím ji Tiffani kolem ramen a přitáhnu si ji k sobě. Přitiskne mi obličej k hrudi a já s naprostou jistotou vím, že mi na tričko obtiskne aspoň pět vrstev make-upu. Je mi to fuk, protože zrovna přejíždím pohledem po jejích nohách. Přesunu volnou ruku k jejímu kolenu a pak jí

přeje du po hladké kůži štíhlého stehna. Černé šaty, které má na sobě, jsou příliš krátké a příliš těsné, ale to rozhodně není důvod ke stížnosti. „V kolik hodin vyrazíme?“

„Myslela jsem tak v jedenáct,“ řekne, ale vím, že je roztěkaná, protože se natáhne po mé ruce a položí na ni svoji. Pomalu sunu mou ruku výš po svém stehně, pod své šaty. Prsty narazím na krajkou jejího spodního prádla, a když se na ni podívám, samolibě se začulí, přitiskne se ke mně a svými rty mi přeje du přes ucho. Potom zašeptá: „Nechceš zůstat dnes v noci tady?“ Kdysi jsem miloval, co dokáže udělat se svým hlasem, když ho ztiší do sípavého šepotu, který by mě před rokem nebo dvěma úplně pobláznil, ale teď už na mě nefunguje. Jenom se mě příslibem sexu snaží zabavit.

Ale to je fu, zrovna teď to funguje. Mírně se napřímím a celou si ji přesunu na klín. Jednou rukou ji pořád držím pod šaty za bok a druhou jí odhrnu její blondáté vlasy, abych ji mohl políbit na krk. Zvrátí hlavu dozadu a se zavřenýma očima mi zajede prsty do vlasů. Vezmu její kůži do zubů a zanechám na jejím těle svou typickou značku. Tiffani tvrdí, že cucfleky nesnáší, ale nikdy se mě nepokusí zastavit, takže si z jejích slov nic nedělám.

Zničehonic se odtáhne, vyskočí z mého klína na zem a rychle se napřímí. Přes hudbu, jejíž hlasitost ovládá Jake v kuchyni, jsem neslyšel, že se otevírají přední dveře. Tiffani to ale zaslechla. Odloží drink na konferenční stůl, stáhne si šaty dolů a snaží se jimi zakrýt nahá stehna. Právě teď jí totiž látka sotva zakrývá zadek.

„Mami,“ vyhrkne a udělá pár bosých kroků po dřevěné podlaze. „Neříkala jsi, že se dnes zdržíš v práci?“

„Je půl deváté,“ podívá se Jill na hodinky. K hrudi si tiskne černé desky a s klapáním vysokých podpatků na podlaze zamíří do kuchyně. „Zdržela jsem se.“ Rozhlédne se kolem a nesouhlasně našpulí rty. Její pohled padne ze všeho nejdřív na zásobu alkoholu na kuchyňské lince, pak na Jakea, který se rychle natáhne přes linku a ztiší hudbu, a nakonec na Tiffani. „Neřekla jsi mi, že si pozveš přátele.“

Tiffani si stále popotahuje šaty, protože pokud o její matce něco vím, určitě není z toho, co vidí, nijak nadšená. „Protože jsem myslela, že budeme pryč, než se vrátíš,“ přizná se a pokrčí rameny. Paže má překřížené na hrudi, ale je zjevné, že se tím jen snaží skrýt, jak má v těch šatech odhalené tělo.

„A kam přesně máte v plánu jít?“ zeptá se Jill tím nepřijemným tónem, kterým obvykle mluví. Myslím, že za poslední tři roky, co s Tiffani chodím, jsem ani jednou nezažil, že by se usmála. Je trochu mrcha. Obě jsou trochu mrchy.

„Na večírek,“ ušklíbne se Tiffani. „Myslela jsem, že než tam půjdeme, mohli bychom chvíli vydržet tady. No tak, mami, nemůžeme jít na večírek příliš brzy. To se prostě nedělá.“

„Fajn,“ řekne Jill, ale přísný hlas naznačuje, že z naší přítomnosti neskáče radostí. „Nepouštějte tu hudbu moc nahlas. Šíleně mě bolí hlava.“ Začne si třít spánky, jako by nám to chtěla dokázat, pak si přehodí vlasy přes rameno, otočí se a zamíří ke dveřím. Cestou přimhouří oči a vrhne na mě znechucený pohled. Zvednu ruku a mávnu na ni. Udělám to jen proto, že ji to naštvě.

Věc se má tak, že mě Tiffanina máma nesnáší. Nesnáší mě od okamžiku, co jsme se poprvé setkali, když jsme s Tiffani byli jen kamarádi. Už tehdy se jí nelíbilo, že se ochomýtám kolem její dcery. Domnívala se, že na ni mám špatný vliv, a v jistém směru měla pravdu. Během let se její nesnášenlivost prohloubila v naprosté opovržení, které se ani nenamáhá skrývat. Ale já už se o Tiffani nijak zvlášť nezajímám, a o její mámu už vůbec ne. Víím, že tenhle vztah nikam nevede, a tak si nedělám starosti, že mě její rodiče nemají rádi.

Ve vteřině, kdy Jill odejde, se Tiffani ve svých šatech opět uvolní a prohlásí: „Občas je tak protivná.“ Zakouílí očima, požádá Jakea, aby pustil hudbu na plné pecky, a připojí se k němu. Jake si nicméně dá pozor, aby muzika nehrála tak hlasitě jako předtím.

Zvednu se z pohovky, postavím se na nohy a přesunu se k nim. Postávají u kuchyňské linky, debatují o tom, kterou písničku pustí

a jaký drink si dají. Protáhnu se mezi nimi a položím paži kolem Tiffaniných ramen. Tiffani se ke mně přitiskne a já si všimnu, jak nás Jake koutkem oka pozoruje. Jake Maxwell dostane každou holkou, kterou si zamane, ale Tiffani nezíská. Myslím, že už ho bude celý život štvat, že si před třemi roky zvolila mě, a ne jeho. Vědomí, že jsem s holkou, pro kterou by spousta kluků zabíjela, je mi občas zadostiučiněním. Jindy mě mrzí, že si Tiffani nevybrala Jakea. V tom případě by dělala ze života peklo jemu, a ne mně.

Natáhnu se a vyloupnu z balíku novou láhev piva. Sotva ji vezmu do ruky, Jake zvedne hlavu a zeptá se: „Co je špatného na té láhvi piva, co už máš?“ Ten blb se ušklíbne a povytáhne obočí. Znovu si uvědomím, že celá ta věc „pojďme kvůli ostatním předstírat, že jsme přátelé“ je hovadina. Nejradši bych mu jednu vrazil.

Zostřím svůj pohled a výhružně se na něho podívám. Když chci někoho upozornit, aby si se mnou nezahrával, velice často se obejdu beze slov, ale na Jakea už to neplatí, takže necouvne, jen se uchechtne a podá mi otvírák. Myslím, že mě schválně štve, jen abych ztratil nervy. Jako by žil jen proto, aby zkoušel moji trpělivost.

„Do pekla, co dělají Dean a Meghan nahoře?“ zeptá se nenuceně a mrkne na hodinky, které má na zápěstí. Když znovu zvedne hlavu, kývne k drinku, který připravoval před pěti minutami. „Vytvořil jsem osobitý exotický drink a potřebuju Deana, aby se ho jako můj pokusný králík napil jako první.“

Nakloním se a letmo zkouknu sklenici. Jediná exotická věc, kterou vidím, je temně zelená barva nápoje. „Jdu pro ně,“ nabídnu se.

Pustím Tiffani, otevřu si pivo, loknu si a zamířím ke schodišti. Jdu pomalu, láhev piva se mi houpe mezi konečky prstů a druhou rukou si zajedu do vlasů. Štve mě, že ještě nejsem opilý. Ale než vyrazíme na večírek, máme ještě pár hodin, takže je čas to změnit. Na večírek se nemůžu dostavit střízlivý. Na žádný večírek nechodím střízlivý.

Dveře do Tiffanina pokoje jsou pootevřené. Meghan právě prožívá záchvat, protože přechází sem a tam po koberci, oběma ruka-

ma si zakrývá obličej a hlasitě sténá. Dean ji sleduje a škrábe se vzadu na krku.

„Dáváte si docela na čas, co, lidi?“ zvolám, otevřu dveře dokořán a vstoupím dovnitř. Oba se na mě podívají. Meghan se tváří velice rozhořčeně a připadá mi, že se jí chce křičet. Jak dlouhá, tak široká sebou plácne na Tiffaninu postel a já si konečně všimnu, že má rozepnuté šaty a odhalená záda. Otočím se na Deana a povytáhnu obočí. „Vy jste se muchlovali?“

„Haha,“ ušklíbne se Dean a vzdychne. Zavrtí hlavou a kývne k Meghan. „Rozbil se jí zip.“

Meghan se teatrálně posadí a popotáhne. „Budu si muset něco půjčit od Tiffani,“ oznámí, jako by to byla ta nejhorší věc na světě. Víím, že když zakoulím očima, nejspíš mě zabije, ale je těžké to neudělat, když si uvědomím, že se zhroutila kvůli podělaným šatům. I když... po třech letech s Tiffani už jsem na dilema ohledně šatů zvyklý.

„Pojď sem,“ vybědnu ji. Odložím pivo na Tiffanin toaletní stolek, přeždu k posteli, natáhnu se po Meghaniných rukách a pomůžu jí na nohy. Postavím se za ni a přeždu očima po její bledé kůži až k jezdcí zipu, který se zasekl těsně nad jejím pasem. Zachytil se v modré látce, a jakmile s ním silně škusnu, uvolní se. Snadno potom šaty zapnu až nahoru. Meghan vydechne úlevou, otočí se ke mně a zajásá, že jsem jí zachránil život.

Zatímco Meghan poskakuje po pokoji a hledá boty, přeždu pohledem k Deanovi. Protáhne obličej, lokne si piva, převrátí oči navrch hlavy a celým svým výrazem dává najevo, že ode mě čeká výsměch. Je těžké mu ho nedopřát.

„Ale no tak, chlape,“ spustím, „vážně sis s tím nedokázal porazit?“ Rty se mi zvlíní do úšklebku, přistoupím k němu a dvakrát ho praštím do bicepsu. Dean je hodný kluk, jenže někdy je až moc hodný, takže by mu neuškodilo, kdyby trochu zhrubnul.

„Říkal jsem si, že to nechám na odborníkovi. To víš, vzhledem k počtu šatů, které jsi už za život rozepnul,“ vpálí mi popíchnutí

zpátky. Přehání, přesto se oba rozesmějeme. Podá mi moje pivo, přitůkneme si a oba se napijeme.

Polknu, hřbetem dlaně si otřu pusy a ohlédnu se na Meghan. Posadila se na kraj Tiffaniny postele a obouvá si boty na vysokém podpatku. „Kde je vůbec Rachael?“ zeptám se. I když jsme tu už pár hodin, vůbec jsem nezaregistroval, že tu Rachael není. Až teď. Obvykle tu bývá s námi. V tuhle dobu už by byla dost opilá, Dean by jí pomáhal udržet se na nohou a Jake by jí vytrvale nabízel další panáky. Rachael mě ale považuje za debila, takže mi její dnešní nepřítomnost zas tak nevadí.

„Její máma po ní něco potřebovala,“ vysvětlí Meghan, „tak se s námi setká až na večírku. Pamatujete si někdo jméno té holky, která pořádá dnešní večírek? Je to Lucy?“

Já si to nepamatuju, a tak mrknu na Deana. Zná úplně každého, ať vyšel ze školy před třemi lety, nebo teprve nastoupil do prvního ročníku. Nechápu, proč si vůbec dává tu práci a pamatuje si jejich jména. „Jo, Lucy,“ přitaká. „Myslím, že je ze třetího.“

„Neznám,“ zamumlám. Ať je to, kdo chce, nepřekvapuje mě, že nás pozvala na svůj večírek. Nás totiž zve na večírek spousta lidí, které ani neznáme.

Ode dveří se ozve odkašlání. Všichni tři se tam podíváme. Je to Tiffani a opírá se o zárubeň. Upjatě se usmívá, zamyšleně si namotává pramen vlasů na prst a hledí na Deana a Meghan. Na mě ne. „Jake vám namíchal pár drinků,“ ohlásí pomalu a potom, tvrdším tónem dodá: „Měli byste seběhnout dolů a ochutnat je.“ Široce se usměje a ukáže zuby.

„Jinými slovy říkáš, abychom odsud vypadli, že?“ zavtipkuje Dean, ale v podstatě má pravdu. Přesně o to je Tiffani žádá a v odpověď na Deanova slova zamrká těmi šílenými řasami. „No tak, Mags,“ prohlásí Dean. „Bude lepší, když je tu necháme samotné.“

Vezme Meghan za ruku, zvedne ji z postele, a když na vysokých podpatcích trochu zavravorá, pomůže jí udržet rovnováhu. Při odchodu z pokoje se ohlédne přes rameno a věnuje mi vědoucí po-

hled. Ušklíbnu se na něj. Tiffani neumí své úmysly moc dobře skrývat. Většinou jsou zcela zřejmé, jako třeba teď, když sleduje Deana a Meghan scházet dolů po schodech. Pak zavře dveře a otočí se. Teď jsme tu sami.

„Nemohlas počkat na pozdějc?“ poškádlím ji, přitisknu si láhev piva ke rtům a jedním lokem ji dopiju. Nechám láhev na toaletním stolku, vyhrnu si rukávy flanelové košile nad lokty a překonám vzdálenost mezi námi. Všechno tak dobře znám, takže už se to děje skoro automaticky. Moje ruce ji popadnou za boky, moje rty se přisají k její čelisti. Nadechnu se silně vůně jejího parfému a málem se rozkašlu.

Z nějakého důvodu nereaguje a po pár vteřinách se opře dlaněmi o mou hrud a odtlačí mě od sebe. Zůstanu na ni udiveně hledět s pootevřenými rty a zdviženým obočím. Tiffani mě přece nikdy neodmítne. Najednou se tváří ještě otráveněji než před minutou. „Nechal jsi dole telefon,“ ostře se na mě utrhne a podá mi ho.

Přestože vím, že je to vážně můj telefon, poplácám si zadní kap-su džínů. No jasně, je prázdná. Lhostejně pokrčím rameny a natáhnu ruku, abych si ho od ní vzal, ale Tiffani trhne rukou zpátky. Velice pomalu, ale rozhodně zavrtí hlavou a já vzdychnu a poškrábu se na tváři. Víím, že se kvůli něčemu zlobí, takže je mi jasné, že dokud nenajdu způsob, jak ji znovu udělat šťastnou, budu po zbytek večera trpět.

„Četla jsem tvoji konverzaci s Declanem,“ prohlásí po chvíli. A já si pomyslím: *No a?*

„Takže?“ Nechápu, co má za problém. Jasně, čekám, že mi Declan později přinese pár jointů, ale to není nic nového. Tiffani je na to zvyklá, takže by to pro ni nemělo být žádné překvapení, a zvláště ne u Declana Portwooda. Všichni ho znají. Lidé, co kouří trávu, jsou jeho nejlepší kamarádi. Lidé, co trávu nekouří, ho obvykle nesnášejí.

Tiffani přistoupí blíž, mírně zvrátí hlavu dozadu a zlostně mi pohledne do očí. „Četla jsem veškerou tvoji konverzaci s Decla-

„nem,“ opraví se. A tentokrát mi trvá jen zlomek vteřiny, než si uvědomím, o čem přesně mluvím. Zůstanu před ní stát jako solný sloup a marně v mozku pátrám po něčem, co bych mohl říct a co by nějak ospravedlnilo vzkazy, které četla. Nenapadne mě vůbec nic, jen před ní nehybně stojím jako nějaký pitomý jelen přistižený v záři světlometů.

„Nemyslíš to vážně, že ne?“ zeptá se mnohem tišším hlasem. Mírně svěsí svá úzká ramena. „Nemůžeš to myslet vážně. Už jsem se smířila se spoustou svinstva, které děláš, ale přísahám bohu, Tylere, že s tímhle se smířit nehodlám. Zacházíš příliš daleko. Nechci být holka, které zabásnou kluka. Umíš si představit, jak by to vypadalo?“

Stisknu rty. Pořád nevím, jak se při téhle náhlé konfrontaci zachovat. Během let jsem došel k poznatku, že je lepší se s Tiffani nehádat, ale radši hned přiznat chybu a zavřít jí tak pusou. Taky jsem zjistil, že ji ani v nejmenším nezajímá, co dělám, ale stará se jen o to, jak se to dotkne jí.

„Zatím jsem nic neudělal,“ zamumlám. Stejně si myslím, že o nic nejde. „Jenom jsme se o tom bavili.“

„Ale proč?“ tlačí na mě a rozhořčením, že se zjevně nedokážu dobře rozhodovat, rozhodí ruce. „Proč jsi vůbec o něčem takovém uvažoval? Ty přece nepotřebuješ peníze, tak co by tě mohlo přimět udělat takovou věc?“

Nezmůžu se na nic než na pokrčení ramen, protože ani já tu odpověď neznám. „Co můžu ztratit?“

Tiffani se na mě podívá, jako bych byl vážně nepřítčný. „Ehm. Všechno?“ řekne. „Jestli si myslíš, že prodej drog je dobrá životní volba, jsi větší idiot, než za jakého jsem tě dosud považovala.“

Zavřu oči a vydechnu. Snažím se zachovat klid. Hrozně to přeháním, ale já dnes inklinuju spíš k obraně než k omluvě. „Je to jen tráva.“

„Jo, přesně to jsi mi řekl, když jsi ji začal kouřit, a podívej se, kde jsme teď.“ Natáhne se po mojí ruce a vrazí mi mobil do dlaně. „Za-

čneš prodávat trávu prvákům a nakonec budeš prodávat koks stejným ubožákům, jako jsi ty.“ Rozčfíleně zavrtí hlavou, zvedne ruku a otočí obličej stranou. „Dnes večer už na mě nemluv. Jsi odporný, a jestli uvidím Declana, jednu mu vrazím.“

Vztekle zaskřípu zuby, ale našťěstí se mi podaří udržet zavřenou pusou. Moc dobře vím, že kdybych ještě něco řekl, jen bych to zhoršil. Jsem zlostí bez sebe, ale musím zůstat klidný, abych na ni vážně nevyjel. Obsah alkoholu v mé krvi mi v tom taky moc nepomáhá. Spíš je to díky němu ještě těžší, ale snažím se soustředit a zklidnit svůj dech. Tiffani se ode mě odvrátí a zamíří ke dveřím.

Celý tenhle rozhovor mohl být za námi a já bych se za pár hodin uklidnil a začal ji znovu líbat, nebýt toho, že udělá pozoruhodnou věc. Zastaví se, otočí se a ještě jednou otevře tu malou našpulenou pusinku.

„Víš, Tylere,“ řekne a rty se jí vytvarují do samolibého, krutého úsměvu, „někdy si myslím, že chceš skončit ve vězení zrovna jako tvůj táta.“

To maličké, malinkaté množství sebeovládání, na které jsem spoléhal, se vypařilo. *Nic takového přece nemohla říct.* Zatnu pěsti a hledám způsob, jak uvolnit zuřivost, která mi vybuchuje v hrudi, a zlobu, která se šíří celým mým tělem jako lesní požár. Popadnu věc, kterou mám nejbliž – prázdnou láhev od piva, kterou jsem odložil na její toaletní stolek. Dokud láhev nenarazí na protější stěnu, o kterou se roztříští na tisíc kousků, ani si neuvědomím, že jsem ji mrštil přes celou místnost. Podlahu pokrývají střepy, ztěžka oddechuju a vytrěštěnýma očima zmateně bloudím po místnosti. Když se znovu podívám na Tiffani, šokovaně na mě hledí s otevřenou pusou.

„Odcházím,“ procedím skrz zaťaté zuby. Zastrčím si telefon zpátky do zadní kapsy, z druhé vytáhnu klíče od auta a odstrčím ji z cesty.

„Výborně!“ zaječí na mě Tiffani a ukáže na úlomky skla na koberci. „Ty jsi fakt totální vůl.“

Já bych o ní mohl říct mnohem víc a mnohem horších věcí, ale vím, že se odsud potřebuju dostat dřív, než ztratím nervy ještě víc než dosud. Přál bych si, abych uměl svůj vztek ovládat, ale prostě to nejde. Takhle mě vychovali.

Sotva prudce otevřu dveře Tiffanina pokoje, zaslechnu z kuchyně hudbu. Slyším i Meghanin smích, ale fakt nemám náladu se k nim dnes přidat. S hlasitým dupáním seběhnu ze schodů a zoufale se toužím co nejdřív dostat co nejdál od Tiffani i jejího domu. Upřu oči na přední dveře, a přestože na mě Dean zavolá, nezvednu hlavu. Jdu dál, přímo kolem nich, překročím práh a pak za sebou prásknu dveřmi.

Auto mám zaparkované před domem, a přestože jsem vypil pár piv, moje zoufalá snaha dostat se odsud převýší můj smysl pro dodržování zákonů. Zrovna teď je mi to absolutně fuk.

Odemknu auto a vklouznu za volant, zabouchnu dveře a vztekle si zapnu pás. Motor se rozežve a já dupnu na plyn. Vyrázím tak prudce, že pneumatiky zaskřípějí na silnici. Kousek vpředu je stopka, ale já nezpomalím. Nikdy to nedělám.

PŘED PĚTI LETY

Zdá se, že modřina na rameni se přes noc zhoršila. Zvětšila se a bolí mě dvakrát víc než včera. I teď, když sedím u kuchyňského stolu a horko těžko polykám cereálie, se snažím nemyslet na to, jak strašně to bolí.

Je skoro sedm třicet. Za necelých deset minut musím jít do školy, ale vůbec se mi tam nechce. Dnes máme tělocvik a poslední věc, po které toužím, je ukazovat všem v šatně, jak mám zřízená záda. Už jen z té představy je mi nanic, takže tělocvik musím za každou cenu vynechat, i když si tenhle týden už nemůžu dovolit žádné další průšvihy.

„Ty pořád ještě spíš?“ škádlí mě máma a její hlas mě zase vrátí do reality. Zamžourám a ospale se na ni podívám, zatímco lžící s cereáliemi nehybně držím ve vzduchu. Máma položí na stůl další talíře. Povytáhne obočí a něžně se na mě usměje. Už má na sobě kostým do práce, vysoké podpatky a tak. Sako si pověsila na dveře.

„Ne-e,“ zalžu. Volnou rukou si protřu oči a vrátím se ke svým cereáliím, nabírám lžící za lžící a sedím u stolu v naprostém tichu. Takhle to mám nejraději, jen máma a já, ale nikdy to netrvá dlouho. Brzy přiběhnou Jamie a Chase a máma na ně bude ječet, ať si pospíší. A táta, až se oholí a někde v prádelně najde kravatu, přijde taky.

„Máš dnes dobrý rozvrh?“ zeptá se máma. Většinou jsem dost uzavřený, a tak kdykoli jsme ráno spolu, máma vynakládá až příliš mnoho snahy, aby mě vtáhla do hovoru. Ale já jsem zticha jen proto, že přemýšlím nad důvody, proč dýchat.

Zavrtím hlavou. „Přírodověda, matika, tělocvik.“

„Hm,“ řekne máma, přestane běhat po kuchyni a zůstane stát čelem ke mně. „Když mluvíme o tělocviku, včera jsem dostala dopis od tvého učitele.“ Prudce zvednu oči a setkám se s jejím náhle přísným pohledem. Dívá se na mě, jako by očekávala vysvětlení, ale já nevím, co jí mám říct. Tiše sedím u stolu a nervózně si mnu ruce, zatímco se máma otočí a vytáhne ze zásuvky složený list papíru. Rozbalí ho a odkašle si. *„Začínám si dělat starosti ohledně narůstajícího počtu hodin, kdy Tyler v uplynulém měsíci chyběl na hodinách tělocviku. Už příliš mnohokrát jsem nad jeho nepřítomností přivřel oči, takže pokud se takové chování bude opakovat, budu muset poslat formální oznámení řediteli Castillovi,“* přečte máma a pak mě zkoumavě pozoruje přes okraj papíru. „Co se děje? Myslela jsem, že máš tělocvik rád.“

„To taky mám,“ vyhrknu. Teď jí musím lhát, a tak se podívám stranou. „Je to vážně zvláštní, ale před hodinou tělocviku se mi vždycky udělá špatně. Jako fakt špatně. Proto tam nechodím. Namísto toho jdu obvykle ven nadýchat se čerstvého vzduchu.“

Máma mi nevěří, ale je to jediná výmluva, jakou jsem dokázal vymyslet. Pravdu jí říct nemůžu. Že vynechávám hodiny, protože se nechci převlékat v šatně, protože musím schovávat příliš mnoho modřin, protože mě jakákoli fyzická činnost bolí.

„Jestli ti bývá špatně takhle často, možná bych tě měla vzít na prohlídku k doktoru Colemanovi,“ navrhone a dá si ruku v bok. Z výrazu její tváře je patrné, že si dělá starosti.

„Ne,“ ohradím se okamžitě a téměř vystřelím ze židle. Zrychlí se mi pulz a vyschne mi v puse, takže než znovu promluví, musím několikrát namáhavě polknout. „Já už žádnou další hodinu nevynechám. Přísahám,“ žadoním, ale náš rozhovor záhy skončí, protože už je slyšet, jak ze schodů hlasitě sbíhají Jamie a Chase.

Moji bratři vletí do kuchyně jen o pár vteřin později, vzájemně se odstrkují z cesty, jak bojují o to, aby byli první u dveří. Jamie mrští Chasem o stěnu a už se hrne na židli vedle mě. Je spokojený sám se sebou. Chase naopak moc šťastný není.

„Mamííííí!“ zakvílí a začne si třít rameno. Protáhne obličej, zlostně se podívá na Jamieho a nasupeně odkráčí za mámou.

„Ocenila bych, kdybyste se vy dva přestali neustále poštuchovat,“ zamumlá máma a věnuje Jamieemu přísný pohled, ale pak jako vždy vezme Chase do náruče, stiskne ho a rozcuchá mu vlasy. „Á, Chasi,“ vzdychne, „máš naopak tričko.“ Zatímco se směje a sundává mu tričko, Jamie se otočí ke mně. Má doširoka otevřené a ostražitě oči, jako kdyby bylo odpoledne. Z té jeho nekonečné zásoby energie se jednou zblázním. „Věděl jsem, že ho má naopak,“ přizná se, „ale neřekl jsem mu to.“

„Proč?“

„Protože je sranda, když vypadá jako idiot,“ uchechtne se. Sedí na kolenou, nakloní se přese mě, popadne krabici cereálií a vrazí ruku dovnitř.

„Javi,“ nesouhlasně vyštěkne máma. „Vezmi si misku.“ Zahrozí mu prstem, pomůže Chaseovi na židli naproti a přisune mu přes stůl prázdnou misku. Myslím, že rána moc ráda nemá. Vždycky je z nás všech, ale hlavně z Jamieho, dost vystresovaná. Když Jamie rozsype polovinu cereálií po stole, jen unaveně vzdychne.

„Jejda,“ vyprskne Jamie a hodí pár cereálií po Chaseovi.

„Takže,“ řekne máma a vloží plátky chleba do opékače. Když se otočí zpátky, aby nás zkontrolovala, opře se o kuchyňskou linku a překříží si paže na hrudi. „Máte hotové domácí úkoly?“

Všichni přikývneme. Já vždycky přikývnu. Vždycky si udělám úkoly co nejdřív. Táta se o tom pokaždé přesvědčí.

„Batohy máte sbalené?“ pokračuje. „Máte na dnešek všechno, co potřebujete?“

Zase všichni přikývneme. Myslím, že ani já nemám rána rád. Nesnáším tuhle rutinu. Jsou to vždycky ty samé otázky a vždycky

ty samé odpovědi. Po celou dobu je mi zle od žaludku, protože čekám, až se k nám připojí táta.

Jamie pojídá cereálie s otevřenou pusou a schválně je hlasitě křoupe přímo u mého ucha. Máma obrátila pozornost k televizi, připevněné na zdi. Chvilí zápasí s ovladačem a snaží se přepnout na nějaké zpravodajství. Když se jí to podaří, zeslabí zvuk, a zatímco maže Chaseovi toust, koutkem oka sleduje obrazovku. Pak před Chase položí talíř a Chase se zazubí. Všichni se zdají být spokojení. Ostatně jako vždycky.

Připadám si od nich nekonečně vzdálený. Vím, že sedím vedle nich, ale někdy mám pocit, že tu ve skutečnosti nejsem. Cítím se tak otupěle, tak prázdně. Když jsem vyrůstal, naučil jsem se vypínat a nic nevnímat, takže si teď nemůžu vzpomenout, jak se zase naladit zpátky. Cítím se ztracený mezi touhou být tady a být někde jinde. Pravda je, že já opravdu nevím, kde jsem. Jsem prostě někde.

Z transu mě vytrhne zvuk těžkých kroků, jak táta prochází chodbou. Píská si stejnou melodii jako vždy, když má dobrý den. Myslím, že jsem jediný, kdo si toho všiml. Máma ani netuší, že někdy má táta i špatné dny.

Zhluboka se nadechnu, pevně zavřu oči a snažím se dát dohromady. Po pár vteřinách je zase otevřeno. Táta právě s úsměvem vstupuje do dveří. Pamatuje si, co se stalo minulou noc? Jestli ano, pak zjevně necítí žádnou vinu, a z toho je mi na zvracení.

„Co bych dal za šálek kávy,“ posteskne si táta. Prohrábne si vlasy a zajede rukou až k zadní části krku. Projde kolem stolu a zamíří rovnou k mámě. Pozorně ho sleduju, tak jako vždycky.

„Tumáš,“ řekne máma. Vloží mu do ruky kouřící šálek černé kávy, táta jemně sevře prsty kolem jejích a oba se na sebe vřele usmějí. Máma to tak dělá každé ráno, vždycky pro něj má připravenou kávu. Všechno je to součástí rutiny, která nám, jak se zdá, vyhovuje.

„Děkuju,“ usměje se táta, zvedne šálek k ústům a dá si pořádný doušek. Polkne a podá mámě svou modrou kravatu. Zvedne bradu

a láskyplně sleduje, jak mu máma zapíná horní knoflíčky u košile, obtočí mu kravatu kolem krku a potom na ní s největší pečlivostí uváže uzel.

„Děkuju,“ znovu poděkuje, nakloní se dopředu a políbí ji na tvář.

„Tati,“ dožaduje se pozornosti Chase. „Jamie do mě strčil.“

„Tomu říkáš ‚strčil‘?“ ohradí se Jamie, prudce se zvedne na kolena a zašermuje pěstí. „Můžu ti ukázat, jak by to vypadalo, kdybych do tebe strčil.“

Já taky, pomyslím si.

Táta se otočí, nesouhlasně nakrčí čelo a chvíli přejíždí pohledem z jednoho na druhého. Odtáhne od stolu židli vedle Chase, posadí se a pohodlně se opře o opěradlo. „Kdy se vy dva přestanete prát? No tak, Jayi, vždyť ti v lednu bude deset. To už je dvojciferné číslo. Věděl jsi, že jakmile dosáhneš dvojciferného čísla, už se nesmíš po svém mladším bráškově vozit?“

Jamie zapadne do židle. „Fakt?“

„Fakt,“ potvrdí táta, vyvalí oči a příkývne. To už ale vyprskne smíchy, stranou pohlédne na Chase a dloubne ho loktem. Dá si další lok kávy a pak se poprvé za celé ráno podívá na mě. Jeho oči si mě najdou nad okrajem šálku, a jak odkládá hrneček na stůl, veškerá vřelost z jeho výrazu vymizí. „Někdo je dnes ráno tišší než obvykle.“

„Nejspíš kvůli tomuhle,“ uslyším mámu. Otočím se k ní a vidím, že sahá po tom dopise. V ten moment mi z tváří zmizí všechna barva. *Prosím, neukazuj mu to. Prosím, neukazuj mu to.* „V poslední době pětkrát vynechal hodinu tělocviku,“ vysvětlí mu a mně se obrátí žaludek. Máma se nahne tátovi přes rameno a dopis mu podá. „Musím panu Asherovi napsat, že už se to víckrát nestane. Že ano, Tylere? Slibuješ?“

Je mi tak zle, že nemůžu mluvit. Příkyvuju tak rychle, jak dokážu, pořád dokola. Táta čte dopis se rty staženými do úzké linky. Děsí mě, jak výraz v jeho očích s každým přečteným slovem tvrdne.

Ve vteřině, kdy dopis dočte, na mě zlostně pohlédne. „Proč k čertu vynecháváš hodiny? Ohrožíš svoji docházku.“

„Někdo je tady v průšvihů,“ zahihňá se Jamie vedle mě a má pravdu – jsem v průšvihů.

Dnešek už není jedním z tátových dobrých dnů. Dnes je špatný den a sílu dalšího takového špatného dne pocítím později.

Táta očekává moje vysvětlení, ale já ze sebe nedostanu ani slovo. Na chvíli mám dokonce pocit, že nemůžu dýchat. Kdybychom byli sami, nenamáhal bych se s odpovědí, ale vím, že teď musím aspoň něco říct, a tak zůstanu u své dřívější výmluvy. „Bylo mi špatně,“ zamumlám nakonec.

Táta podezřívavě povytáhne obočí. „Pětkrát za sebou?“

Měl jsem si vymyslet něco lepšího. Tomuhle nevěří. Proč by taky měl? Lžu a on to ví. Pokrčím rameny, sklopím oči do klína a zírám na malou ranku na své dlani, které jsem si doposud nevšiml.

„Už žádné vynechávání hodin,“ připomene mi máma, tentokrát přísnějším hlasem než předtím. Přikývnu, aniž bych zvedl hlavu, a uleví se mi, když zvýší hlasitost televize. Uleví se mi, když ji Chase požádá o další toust. Uleví se mi, že je tenhle rozhovor za námi.

Po dobu asi pěti minut se nedokážu přimět, abych zvedl hlavu. Nemůžu se na nikoho ani podívat, hlavně ne na tátu. Pořád mě bolí břicho. Víím, že se na mě zlobí, a víím, že tohle nenechá jen tak. Nesnáším pana Ashera. Proč musel psát ten dopis?

„Takže,“ zvolá táta. Přinutím se zvednout hlavu a podívat se na něj. Dopije kávu, otře si ústa polštářkem palce a vstane. Očima přejede své zlaté rolexky. „Odvezu tě do školy.“ I když se nenamáhá na mě podívat, víím, o kom mluví. Táta mě vždycky cestou do práce vozí do školy. Máma zase cestou do své práce vozí Jamieho a Chase.

„Běž a připrav se,“ vybědne mě přes rameno máma, která stojí u dřezu. Myslím, že se za celou dobu ani na chvíli neposadila. Ráno se nikdy neposadí. „A nezapomeň si vyčistit zuby.“

Zoufale toužím odejít z kuchyně. Bojím se tátových zlostných očí a bolí mě rameno a raději bych šel kamkoli jinam než do školy.

Tak trochu doufám, že se mi přece jen podaří pozvracet se, a tím pádem budu moct zůstat doma, ale vím, že se to nestane, a tak sklouznu ze židle a zamířím ke dveřím. Zrovna když se chystám vyjít nahoru po schodech, táta vystrčí hlavu z kuchyně.

„Tylere,“ řekne a já ztuhnu. Neotočím se, jen se ohlédnu. Právě si obléká sako a upravuje si kravatu. Už nevypadá rozzlobeně, ale ani se neusmívá. Celý jeho obličej je prostě jen prázdný. Upjatě na mě kývne. „Počkám na tebe v autě.“

Otočím hlavu a vyběhnu po schodech nahoru. Strašně si přeju, aby na mě nečekal.

SOUČASNOST

Sakra, pomyslí si. *Grilování.*

V momentě, kdy dupnu na brzdu, takže před domem zastavím mírným smykem, zahlédnu na zahradě za domem srocení lidí. Nestojí tu žádná cizí auta, protože máma pozvala jen sousedy. Organizuje tohle grilování každý rok a každý rok přijde minimálně polovina naší čtvrti i se svými bednami piva. Nechápu, proč máma vždycky trvá na tom, abych se toho každý rok zúčastnil i já. Neznám nic trapnějšího než tohle, zvlášť když si uvědomím, že polovinu našich sousedů nesnáším. Paní Hardingová, co bydlí pár domů od nás? Jednou zavolala policajty jen proto, že jsem si zkrátil cestu přes její trávník. Pan Fazio odnaproti? Rozhodl se poinformovat mámu, že jsem za její nepřítomnosti uspořádal doma večírek. Paní Baxterová ze severního konce naší ulice? Nedělá nic, než že si stěžuje, jak ji pokaždé, co projedu svým autem kolem jejího domu, obtěžuju nadměrným hlukem.

Takže jo. Obvykle se téhle každoroční tradici vyhnu.

Vypnu motor a vytáhnu klíče ze zapalování. Kopnutím rozrazím dveře a vystoupím z auta. Ze dvora uslyším hrát hudbu a z odporného zápachu ve vzduchu je mi na zvracení. Nesnáším grilování, nejenom z jeho společenského hlediska, ale i kvůli příšernému smradu z hořícího masa. Maso už jsem nejedl celé roky. Zajedu si

rukou do vlasů a snažím se dát trochu dohromady. Už tak jsem byl naštvaný a přijít domů tady do toho mi náladu rozhodně nezlepšuje.

Přimhouřím oči a namířím si to na zahradu. Možná jsem vzteky bez sebe, ale hlavně nechci přijít o svou pověst, a tak udeřím pěstí do branky, až málem vyletí z pantů. Směsice hlasů okamžitě utichne, takže je slyšet jen hudbu. V koutě spatřím paní Hardingovou, která na mě zlostně a znechuceně hledí.

„Omlouvám se za zpoždění,“ oznámím. Očima přejedu dav před sebou a hledám mámu, ale jsem docela rád, že ji nemůžu najít. Nechci vidět její obličej, protože vím, že jí dělám ostudu, jenže s tolika lidmi kolem si nemůžu dovolit jí tu ostudu neudělat. Mámu jsem nenašel, zato jsem zahlédl toho kretěna Davea, který je mým nevlastním tátou. Stojí nad grilem a upírá na mě výhružný pohled, kterým mě varuje, abych nic jiného neříkal. Což je důvodem, abych pokračoval: „Promeškal jsem něco kromě vraždění zvířat?“ Zároveň mu ukážu prostředníček a okamžitě zaslechnu nesouhlasné mručení, které samozřejmě ignoruju. Mohl bych způsobit mnohem větší scénu, třeba nakopnout bednu piva, kterou vidím napravo od sebe, ale rozhodnu se to neudělat, hlavně proto, že se pořád snažím rozklíčovat tu hádku s Tiffani. „Doufám, že jste si na té krávě pochutnali.“ Musím se rozesmát, protože to je jediná věc, které jsem momentálně schopen. Kdybych nevybuchl smíchy, myslím, že bych někomu rozbil hubu, komukoli.

Odvrátím se od nich dřív, než mi vážně ujedou nervy. Cestou do kuchyně zaslechnu, jak se Dave zeptá: „Kdo si dá další pivo?“ Odpovědí je mu nervózní smích několika hostů. Vejdu dovnitř a prásknu za sebou dveřmi, jak nejsilněji dovedu. Úlevou, že jsem konečně doma, si hlasitě vydechnu. Klimatizace je zapnutá a v kuchyni je příjemný chládek. Pokračuju rovnou do haly, připravený vyběhnout nahoru do svého pokoje, abych vychladl a uklidnil se.

Než se mi to podaří, máma zavolá moje jméno a já vím, že navzdory svému vzteku si s ní musím promluvit. Na vteřinu skloním hlavu, a než se otočím, trochu uspořádám své myšlenky a výmluvy.

Doufám, že ze mě neucítí pivo. Kdyby věděla, že jsem v takovém stavu řídil, hrozně by ji to vytočilo.

„Co si sakra myslíš?“ tiše zavrčí. Když se k ní otočím, zaskřípe zuby, ale já jen pokrčím rameny. Odpovídání na otázky, na které neznám odpověď, mi moc nejde.

„Kde jsi byl?“ zeptá se a vyžaduje další odpovědi. Je jí trapně, to poznám, a když se ohlédne přes rameno, aby se ujistila, že tu nikdo není, cítím se trochu provinile. Popadne mě za loket a odvede mě do obývacího pokoje. „Řekla jsem ti, že tu máš dnes večer být, a ty si myslíš, že sem teď můžeš přijít a chovat se, jak ses právě choval?“ Rozhořčením zavře oči a začne si třít spánky, jako bych byl bolest hlavy, kterou může zahnat pryč.

Pořád si moc dobře uvědomuju, že jsem pil, a tak od ní pár kroků couvnu a zůstanu od ní stát co nejdál. Nechci přilévat další olej do ohně. „Ani jsem nepřišel pozdě,“ zamumlám, protože, technicky vzato, mi řekla, abych tu byl, a jsem tady.

„Přišel jsi o dvě hodiny později!“ zaječí na mě a prudce otevře oči. Obvykle mě propustí mnohem rychleji a vážně mě štve, že se se mnou rozhodla hádat zrovna teď.

Rozesměju se, ale jen proto, abych nevybuchl. „Opravdu si myslíš, že přijedu domů, abych se díval, jak grilujete?“

Máma vydechne a její pohled trochu zjihne. „Jaký problém máš tentokrát?“ zeptá se a začne přede mnou přecházet sem a tam, jako by se snažila přijít na skrytý důvod mého dnešního jednání. Musím přiznat, že obvykle nejsem takhle rozrušený. „A teď nemluví o grilování. Choval ses jako malé děcko, ještě než jsi vystoupil z auta. Co se děje?“

Při lhaní se mámě nikdy nedokážu podívat do očí, a tak zatnu čelist, odvrátím obličej a podívám se z okna. „Nic.“

„Myslím, že ‚nic‘ to není,“ odsekne a mírnost z jejího výrazu je opět pryč. Nesnáším, když se takhle zlobí. Stává se to často, ale obvykle je to spíš frustrace a bezmoc. Tentokrát jsem ji vážně rozčilil. „Znovu jsi mě ponížil před polovinou naší čtvrti!“

„Je mi to fuk,“ odpovím.

Máma se na vteřinu odmlčí, a když se na ni opět podívám, potřásá hlavou a šeptá: „Neměla jsem tě pustit ven. Měla jsem tě přinutit zůstat, ale ne, samozřejmě, to jsem neudělala, protože jsem ti chtěla dát trochu volnosti, a ty jsi mi ji jako obvykle mrštil zpátky do tváře.“

„Stejně bych odjel,“ opáčím, protože je to pravda. I kdybych na dnešek neměl žádné plány, v žádném případě bych tu nezůstal trčet, a máma to ví. Nechápu, proč to pořád ještě zkouší. Přivítal bych, kdyby nade mnou zlomila hůl. „Co s tím uděláš? Zase mi uložíš domácí vězení?“ Vyzývavě popojdu směrem k ní a nedokážu potlačit smích. Věřím, že už jsou to skoro dva roky, co mi neustále ukládá domácí vězení. Není to nic jiného než planá hrozba, kterou máma nikdy neuskuteční.

„Jsi nemožný.“ V tu chvíli uhne pohledem stranou, zahledí se kamsi za mé rameno a její výraz se změní. Vztek, který jsem v ní vyvolal, jako by polevil, a namísto toho jen trochu nakrčí čelo. Jemně mě odstrčí, projde kolem mě a zamíří ke dveřím.

Unaveně vydechnu a prohrábnu si vlasy, zvrátím hlavu dozadu a chvíli zírám na strop. Kdybych měl dnes zažít ještě jednu hádku, asi bych se vzňal.

Máma něco řekne, a když se otočím, postává přede dveřmi. Už se nesoustředí na mě. Nevím, s kým mluví, a tak přeždu obývací pokoj a nakouknu do vstupní haly.

Na schodišti se nemotorně válí nějaká holka s vytřeštěnýma očima. Vypadá, jako by byla k smrti vyděšená. Nemám páru, co je zač, protože myslím, že jsem ji tu ještě nikdy neviděl. Jsem si jistý, že jsem ji tu nikdy neviděl. Přimhouřím oči a důkladně si ji prohlédnu. Nevypadá o moc mladší než já, takže vážně nechápu, proč jsem ji někdy dřív nepotkal ve škole. Vzhledem k tomu, že je brunetka, bych ji určitě poznal. Pozoruje mě znepokojeným pohledem, který mě přivádí k otázce, proč je tak nervózní. Dlouho nad tím ale nepřemýšlím, protože mě rozptýlí její plné rty a to, jak je tiskne k sobě a jak naprázdno polyká. Tahle holka rozhodně není odsud. Víím naprosto určitě, že kdyby byla, poznal bych ji. Jak by ne?

Po chvíli si uvědomím, na co myslím, a zatnu čelisti. Kdyby Tiffani slyšela moje myšlenky, byl bych mrtvý muž.

„Kdo je k čertu tahle buхта?“ Potřebuju se to konečně dozvědět, a tak od ní odtrhnu oči a netrpělivě pohlédnu na mámu.

Asi minutu přemýšlí o odpovědi. Dokonce i ona se mi zdá být trochu nervózní. „Tylere,“ řekne tiše a položí mi ruku na rameno, „tohle je Eden. Daveova dcera.“

Zpočátku mi ta slova nedocházejí. „Daveovo děčko?“

Ta holka se napřímí a vstane, otevře ty své plné, vlhké rty a neřekne víc než: „Ahoj.“

Když promluví, vrátím se očima k ní. Má hluboký a zastřený hlas, dokonce trochu chraplavý. Je tak jiný a nový, že zůstanu stát jako přimražený, jako by mě to kratičké slovo úplně paralyzovalo. Dokonce i vestoje je o kus menší než já, takže na ni shlížím seshora, a mezi tím se snažím přijít na smysl informace, která mě naprosto ohromila. Tahle holka... tahle brunetka s plnými rty a zastřeným hlasem... je moje nevlastní sestra?

Do hajzlu, to ne.

Když mi máma řekla, že tu s námi přes prázdniny bude bydlet Daveovo dítě, skoro jsem jí nevěnoval pozornost, a teď mě to fakt mrzí. Nedošlo mi, že je přibližně stejně stará jako já. Kolik je jí vlastně let? Chci se zeptat, ale nedokážu ani otevřít pusku, natož abych ze sebe vypravil nějaké slovo. Mám pocit, jako by mi někdo vyrazil všechny vzduch z plic. Ztěžka polknu a znovu se podívám na mámu. „Daveovo děčko?“ zopakuju, ale je to spíš jen šepot. Absolutně tomu nemůžu uvěřit.

Máma vzdychne. „Ano, Tylere,“ vyhrkne téměř rozhořčeně. „Řekla jsem ti, že přijede. Nechovej se jako osel.“

Přestože se dívám na mámu, koutkem oka, tak nenápadně, jak jen dovedu, pozoruju tu holku, protože já od ní vážně nemůžu odtrhnout zrak. Kolem očí má mírně rozmazaný make-up. „Který pokoj?“

Mámě se ve tváři objeví zmatený výraz. „Cože?“

Vyschnu mi v puse. „Který pokoj jsi jí přidělila?“ naléhám.

A pak máma řekne odpověď, které se děším: „Vedle tvého.“

Hlasitě zasténám a konečně se pohnu z místa. Nahoře máme dva volné pokoje, ale máma jí samozřejmě musela nabídnout zrovna ten vedle mého. Nechci být nikde v blízkosti téhle holky. Nejenom proto, že mám přítelkyni, ale i proto, že je to moje nevládní sestra. Bože. Nikdy mě nenapadlo, že se budu muset nějaké holce vyhýbat z takového důvodu.

Můj vztek znovu vyplave na povrch, a dokud mě nezačne bolet hlava z toho, jak mám příliš dlouho přimhouřené oči, vůbec si neuvědomím, že na ni zlostně hledím. Nemohl jsem vydržet u Tiffani, a teď už nemůžu vydržet ani tady. Všechno, co se za uplynulou hodinu stalo, mě vážně začíná dostávat.

Odstrčím mámu a vyběhnu nahoru. Cestou mi nezbyvá než protáhnout se kolem té holky, která se mi bude celé léto plést do cesty. Štouchnu ji do ramene, ale nepřiměju se k omluvě, protože myslím jen na to, jak se od ní dostat co nejdál. Nahoře zamířím rovnou do svého pokoje, prásknu za sebou dveřmi a pak jen chodím dokola, abych si uspořádal myšlenky. Víří mi hlavou jako splašené. Abych se rozptýlil, pustím si muziku. Přes repráky. Na plné pecky.

Jakmile se mi zklidní dech, zastavím se a rozhlédnu se kolem. Máma mi zase ustlala postel a posbírala oblečení z podlahy. Poskládala ho a uložila na úhlednou hromádku na prádelník. Měl bych si ho uklidit, ale zjistil jsem, že když ho tam nechám dost dlouho, máma to vzdá a uklidí ho sama. Zjistil jsem taky, že jediným důvodem, proč mámě nevadí uklízet každé ráno můj pokoj, je možnost, že mi ho může prohledat a případně objevit věci, které neschvaluje.

Stisknu rty, kleknu si a podívám se pod postel. No jasně, jako vždycky, sebrala mi balík piva Bud, který jsem si tam včera večer schoval. Vstanu a přesunu se do koupelny. Zkontroluju skříňku, a zase! Nepřekvapuje mě, že mi štípala i balíček marlborek. Moc často nekouřím, ale rád mám nějaké cigarety u sebe, jen pro případ.

Vrátím se zpátky do pokoje, posadím se na roh postele, přitisknu si ruce ke spánkům, a dokud se nerozhodnu, co dělat, jen zírám na

podlahu. Mám strašně divnou náladu a v podstatě netoužím po ničem jiném než po spoustě piva a jointu. To jsou jediné věci, které mě dokážou rozptýlit, když narazím na věci, které nechci řešit. Dostanu chuť jít na ten dnešní večírek, a to i navzdory skutečnosti, že bych se Tiffani nejraději vyhnul. Trčet tady už ale nemá smysl, a tak vytáhnu z kapsy telefon a napíšu pár lidem o adresu. Jako první se ozve Kaleb, a tak mu odpovím, že jsem tam za dvacet minut.

Vyskočím na nohy, stříknu na sebe trochu kolínské, vypnu muziku a sáhnu do kapsy pro klíče od auta. Po všech těch hádkách se cítím naprosto střízlivý, ale pořád jsem vzteky bez sebe a můj vztek nezmírní ani fakt, že sotva otevřu dveře, uvidím zase tu zatracenou holku.

Dívá se na mě tím stejným znepokojeným pohledem jako předtím, jenomže tentokrát si všimnu, že její oči mají oříškovou barvu, a navíc velmi výrazně oříškovou. Nemůžu se rozhodnout, jestli jsou, nebo nejsou víc zlaté než hnědé. „Ahoj,“ zopakuje. „Jsi v pořádku?“

Ten hlas. Párkrát zamrkám a snažím se udržet svůj výraz tak prázdný, jak to jen dokážu. Za žádnou cenu jí nechci dát najevo, jak se mnou ten její hlas zamával. „Sbohem,“ řeknu a protáhnu se kolem ní. Nechci být v blízkosti téhle holky. Už jsem se rozhodl, a tak své rozhodnutí dotáhnu do konce. Bez ohlížení, přestože bych to strašně rád udělal, seběhnu ze schodů a vyrazím ze dveří.

Sotva vyjdu ven a ocitnu se před domem, znovu uslyším hudbu. I smích. Tady vpředu našťestí není nikdo, kdo by si všiml, že zase odjždím. Stejně pochybuju, že by se mi v tom máma pokusila zabránit. Nikdy to neudělá.

Odemknu auto, nasednu a zabouchnu za sebou dveře. Nastartuju motor, ale hned neodjedu. Asi minutu jen tak sedím, loktem se opírám o okno, a zatímco přemýšlím, klepu si konečky prstů o čelist.

Vzdychnu, znovu vytáhnu telefon a napíšu zprávu Tiffani. Je lepší ji varovat.

Uvidíme se na party, vyťukám, odešlu zprávu a ve stejné chvíli dupnu na plyn.

PŘED PĚTI LETY

Přinutit se přejít trávník a nastoupit do tátova stříbrného mercedesu je vždycky nejtěžší část dne. Mám ztuhlé nohy, a jak se vleču s očima upřenýma na trávu pod sebou, čím dál silněji svírám popruh svého batohu. Víím, že mě pozoruje, že na mě čeká, a víím, že během té desetiminutové cesty do školy mi toho chce hodně povědět. Mrzí mě, že mu máma ukázala ten dopis.

S očima dosud upřenýma k zemi, abych se vyhnul tátovu vzteklemu pohledu, se natáhnou po klíce a otevřu dveře. Vklouznu na sedadlo spolujezdce, položím si batoh do klína a zapnu si bezpečnostní pás. Nespustím oči ze svých tenisek. Dokud táta nevzdychne a nerozjede se, je slyšet jenom vrnění motoru.

Táta zvýší hlasitost rádia, a když uslyší, že ho na dálnici čeká čtyřicetiminutové zdržení, zasténá. Víím, jak strašně nesnáší každodenní jízdu do centra LA, a vážně nepomáhá, že jsem mu hned ráno stihnul zkazit náladu. Je teď vytočenější než obvykle v tuhle dobu. Vypne rádio.

„Takže,“ začne, „na co si to sakra hraješ? Vynecháváš hodiny, protože je ti špatně? Kecy.“

Podívám se na něho koutkem oka. Sleduje silnici před námi a vrtí hlavou. Cítím, jak vzduch kolem nás houstne jeho vztekem. „Mně... mně se tam prostě nechtělo jít,“ povím mu. Zase

lžu, ale zároveň si myslím: *Není to snad zřejmé?* „Je to atletika. Nesnáším běh.“

„Kecy,“ zopakuje. „Pokoušíš se o vzpouru? O to ti jde? Snažíš se dostat do průšvihů, jen abys mě zkoušel?“

„Ne. Ne,“ zajíknu se. Zatahám za roztržený okraj batohu a přemýšlím, co říct, cokoli. „Já se o nic nesnažím. Já jen... no, jde o to, jde o šatnu.“ Skousnu si spodní ret, zadržím dech a zavřu oči. Být k němu upřímný je jediný způsob, jak se dostat z auta živý.

„Co je s šatnou?“

Stisknu oči ještě pevněji. Jen doufám, že se na mě v tuhle chvíli nedívá. Snad dosud upírá oči na silnici. „Ehm. Já nechci... já nechci, aby... já nechci, aby se mě vyptávali.“ Mám sucho v puse a všechna slova se mi lepí na patro.

„Na co by se tě měli vyptávat?“

Prudce otevřu oči a nakloním obličej k němu. „Tati...“ zašeptám. „Ty víš na co.“

„Ne,“ odpoví rezolutně. „Nevím. Nemají se na co vyptávat.“

On si to odmítá připustit. Musí to tak být. Musí to tak být, anebo se zbláznil. „Fajn,“ zamumlám a nechám to být. Dál ožďibuju otrhaný okraj batohu, dokud to ještě nezhorším a batoh se na tom místě úplně neroztrhne. Od chvíle, co jsme se rozjeli, se na mě táta nepodíval. Doufám, že je to proto, že se cítí provinile, a ne proto, že je mu to naprosto fuk.

„Pověz mi,“ ozve se najednou, „ty máš dnes matematiku, že?“

Než stačím přikývnout, prudce dupne na brzdu a zastaví na stopce. Křižovatka je prázdná, ale on zatáhne ruční brzdu a otočí se na sedadle čelem ke mně. Vytrhne mi batoh z rukou a položí si ho na klín. Rozezne ho, zašmátrá uvnitř a vytáhne můj domácí úkol z matematiky, který mám odevzdat příští týden, včetně toho listu roztrženého na tři kusy. Nevím, co hledá, ale ať je to cokoli, chvíli listuje stránkami.

„Až se vrátíš ze školy, okamžitě se posadíš a opravíš si tuhle otázku,“ poručí mi klidně a zvedne jeden kus roztrženého papíru s tou rovnicí, kterou jsem včera vypočítal špatně. „A tohle celé

předěláš.“ Zavrtí hlavou nad roztrženým papírem v ruce, jako bych to byl já, kdo ho roztrhl, a pak celý úkol zmačká v dlani. Zatne pěsti tak silně, že mu zbělají klouby prstů na ruku. Sleduju ho jako obvykle. Jeho chování mě nepřekvapuje. Zahodí můj zmuchlaný domácí úkol do držáku kelímků ve středové konzoli a batoh mi mrští zpátky na klín.

„Ty ostatní stránky jsem si mohl nechat,“ poznamenám, když si zapínám batoh. „Ty nebyly roztržené.“

„Škoda,“ zhodnotí táta, zatímco se pohledem vrátí k silnici před sebou a rozjede se. „Ale můžeš se do toho pustit a udělat všechny otázky znovu. Ber to jako procvičování navíc. Potřebuješ to.“

Ten domácí úkol sestává z třiceti otázek. Všechny je vypracovat mi včera večer trvalo víc než hodinu a při pomyslení, že je budu muset kvůli jediné chybě napsat znovu, zaskřípu zuby, až mě z toho rozbolí čelist. Táta takové věci dělá pořád, a ačkoli už mě to nepřekvapuje, pořád mě to hrozně štve. Nesmím to ale dát najevo, a tak se soustředím pohledem na jedno místo na palubní desce a snažím se tvářit uvolněně. Táta znovu pustí rádio. *Chce pro mě to nejlepší*, připomenu si.

Jakmile zastavíme před Deanovým domem, vždycky se mi uleví. Tehdy se táta začne znovu usmívat a jeho ledový tón zmizí. Během závěrečných pěti minut jízdy do školy se chová úplně bezvadně. Musí. Ve společnosti se tak chová vždycky.

Přední dveře Carterova domu se okamžitě otevrou. Na prahu se objeví Deanův táta, zvedne ruku a zamává nám. Dean se k němu připojí o pár vteřin později a snaží se hodit si batoh na záda. Jeho táta Hugh mu s tím pomůže a oba pak přes trávník zamíří k našemu autu.

Deana bereme do školy, co si pamatuju. Carterovi jsou v podstatě jako naše rodina. Můj táta nás ráno vozí do školy a Hugh nás zase vozí ze školy. Dean otevře dveře a nasouká se na zadní sedadlo, zatímco táta sroluje okýnko a prohodí pár slov s Hughem.

Trochu se na sedadle pootočím a ohlédnu se přes rameno na Deana, který si zapíná bezpečnostní pás. Jakmile pás zaklapne na místo, Dean se na mě podívá, zatne ruku v pěst a nastrčí ji ke mně.

Narazím do ní vlastní pěští a usměju se na něho. Tátu a Hughu skoro nevnímám.

„Už jsi udělal ten projekt do přírodovědy?“ zeptá se Dean a pohodlně se opře o kožené opěradlo. „Uprosil jsem mámu, aby udělala polovinu toho mého.“

„Jo. Já už jsem ho odevzdal minulý týden,“ řeknu mu.

Hugh si odkašle, trochu se sehne a přes tátu zkontroluje Deana i mě. „Tak fajn, vy dva,“ informuje nás, „ve tři na vás budu čekat.“ Když se usměje, je to upřímné. Než ustoupí od auta, ještě nám ukáže zdvižené palce. Mám Hughu rád. Někdy si přeju, aby byl mým tátou on, a ne chlapík, který sedí na sedadle vedle mě.

Táta vyroluje okýnko zpátky nahoru a rozjede se. Rádio už zase hraje, ale ne moc hlasitě, aby mohl dávat na odiv svou příjemnou tvář. Po zbytek jízdy do školy nám klade otázky ohledně dnešního rozvrhu a fotbalového tréninku a ptá se Deana, jak se těší na oslavu svých narozenin, která se koná příští týden. Nevím, co je horší. Táta, když se zlobí, nebo táta, když se snaží být milý. Strašně mě to mate.

Než táta vypne motor za rohem školy, už mám rozepnutý pás a ruku na klíce dveří. Jsem připravený na několik hodin uniknout jeho neustálému nesouhlasnému výrazu. Dean školu nenávidí. Já do ní chodím rád, protože je to jediné místo, kde můžu být aspoň chvíli bez táty.

„Doufám, že se dnes oba budete mít skvěle,“ řekne s tím svým upjatým úsměvem. Otočí se k zadnímu sedadlu a plácne si s Deanem. Pak, když Dean i já otevřeme dveře a vyskočíme na chodník, si rychle upraví manžetu košile.

„Tylere,“ zavolá na mě, než stihnu zabouchnout dveře. Ohlédnu se a zjistím, že se naklonil přes sedadlo spolujezdce a dívá se na mě s neutrálním výrazem ve tváři. Dlouze na mě hledí a jeho výraz se postupně změní. Nakrčí čelo a zkrotí rty do smutného úsměvu. Poprvé za celý týden zahlédnu v jeho zelených očích nepatrný náznak viny. „Tvrdě pracuj,“ zašeptá a polkne. „Mám tě rád.“

Ne, pomyslím si, když se od něho odvrátím a prásknu dveřmi. *Nemáš.*

SOUČASNOST

Než přejedu celé město, je skoro deset. Cestou jsem se zastavil v obchodě s alkoholem a teď mám na sedadle spolujezdce dvě balení piva. O nenačatém balíčku marlborek se ani nezmiňuju. Pokladní přivřel oči nad skutečností, že budu plnoletý až za čtyři roky, ale chtěl za to dvacet babek. Naštěstí jsem věrný zákazník. A vzhledem k vysokému spropitnému, které mu vždy nechávám, nejspíš i jeho oblíbený.

Večírek se koná u nějaké holky jménem Lucy, ke které nedokážu přiřadit žádný obličej. Kaleb tvrdil, že už tam skoro všichni jsou, takže snad nebude vadit, když přijedu dřív, než je zvykem. Nevzpomenou si, kdy jsem naposledy přijel na večírek sám. Vždycky jsem měl po boku aspoň Tiffani. Dnes večer ale budu ten morous, který přijde jen s pivem pod paží, a ne s bandou přátel.

Už je skoro tma. Ploužím se ulicí Stanford na samém okraji města, dokud nedorazím na adresu, kterou mi poslal Kaleb. Před domem už je zaparkovaných několik aut a na verandě postávají dva kluci s kelímký v rukou a lenivými úsměvy na tvářích. Matně je poznávám ze školy. Když zastavím u obrubníku na druhé straně ulice a zhasnu motor, jejich pozornost se přesune ke mně. Nakloní hlavy a pozorně si prohlížejí moje auto. Tvářím se, že si toho nevšímám, ale jejich závistivý pohled mě těší a vždycky těšit bude.

Rozepnu si bezpečnostní pás, pootevřu okno a vpustím dovnitř slabé dunění hudby. Po chvíli se nakloním k vedlejšímu sedadlu a vytáhnu z balení jedno pivo. Nejenom že nikdy nechodím na večírky takhle brzo a sám, ale taky se nikdy nedostavím střízlivý. Z alkoholu, který jsem vypil předtím, už jsem vystřízlivěl a teď se děším myšlenky, že bych měl projít těmi dveřmi bez kapky alkoholu v krvi. Hrát svou roli před davem lidí je mnohem jednodušší, když jsem opilý.

Pomocí zubů otevřu láhev, pořádně si loknu piva a polknu a pak pomalu dopiju zbytek. Prázdnou láhev hodím do přihrádky spolujezdce, ztěžka vzdychnu a přejeďu pohledem ke svému odrazu ve zpětném zrcátku. Oči mi nějak moc září, jejich zelená barva je až příliš živá a můj výraz se mi na můj vkus zdá být dost milý. A tak stisknu rty, zatnu čelist, mírně přimhouřím oči, dokud celý můj pohled nezhrubne a neztvrdne. Teprve pak popadnu klíče, cigarety a pivo.

Vystoupím z auta, šlouchnu do dveří a zabouchnu je. Odložím pivo na kapotu, zastrčím si klíče do zadní kapsy a namísto nich z ní vytáhnu zapalovač. Z balíčku si vezmu cigaretu, vložím si ji mezi rty a zapálím si.

Jeden z těch kluků na verandě si lokne piva a pak zavolá přes trávník: „Přijels na večírek?“

Upřeně se na něho podívám a mezitím dlouze potáhnu z cigarety. Kouř mi několik vteřin plní plíce, a když ho vydechnu, ve vzduchu se vytvoří sloupec kouře a rozmaže mi vidění. „Ne-e. Přijel jsem kvůli výhledu,“ prohlásím s kamennou tváří. To je ale vůl.

Vložím si cigaretu zpátky do úst, chňapnu pivo a přes trávník zamířím k verandě. Jak se blížím k domu, hudba je čím dál hlasitější, ale pořád není ještě tak hlasitá, jak by měla být, což dost jasně značí, že tahle hostitelka pořádá večírek úplně poprvé. To a ještě skutečnost, že dům nevypadá plně.

„Nevěděl jsem, že přijdeš,“ prohodí ten kluk, když přijdu k verandě, kde stojí i se svým kamarádem. Rychle mě přejeďe pohledem

od hlavy k patě, a když si vytáhnu cigaretu z pusy a vydechnu, zadržím dech. Oba jsou příliš mladí, než aby tu byli, a mně začíná vrtat hlavou, že to možná ani nejsou třeťáci. Snad druháci. Brr.

„Tohle je váš první večírek?“ zeptám se s cigaretou v puse. Projdu kolem nich s povytaženým obočím. Poslední věc, po které toužím, je zastavit se a začít se bavit s nějakými zatracenými ubožáky z druhého ročníku. Chci jít dovnitř a podívat se, kdo tam je. Chci si otevřít další pivo. Chci chytit Declana Portwooda.

„Jo,“ odpoví ten kluk. Vymění si s kamarádem zmatený pohled a já se ani nenamáhám potlačit smích. „To je vidět,“ zhodnotím.

Zatlačím do dveří a okamžitě mi do uší dolehne hudba, doplněná smíchem a tříštěním sklenic. Než vejdu dovnitř, otočím se k těm dvěma a opřu se o dveře. Zatímco je zády otvírám dokořán, ušklíbnu se a řeknu: „Chcete radu?“ Odhodím nedopalek cigarety na zem a zašlápnu ho. „Přestaňte postávat tady na verandě a mazejte dovnitř.“

Otočím se zpátky a přivítá mě večírek, kde pro jednou existuje osobní prostor. Není tu nikdo, koho bych okamžitě poznal, kromě známých tváří, které jsem viděl na některých dřívějších večírcích. Víím ale, že Kaleb už je tady, a tak se propletu mezi lidmi v obývacím pokoji a snažím se ho najít. Přestože mi lidé krátce kývají na pozdrav, na nikoho se neusměju a skrz skupinku holek, které mi blokují cestu, zamířím do kuchyně.

„Tylere!“ zavolá na mě Kaleb v okamžiku, kdy ho uvidím sedět na kuchyňské lince. Středový ostrůvek je plný nejrůznějšího chlastu, což z něho činí oblíbené místo v domě. Abych se dostal ke Kalebovi, musím se protlačit davem lidí. „Konečně jsi tady, chlape,“ vyhrkne, a jakmile přijdu blíž, položí mi ruku na rameno. Netáhne z něho jen pivo, ale i tráva. Krví podlitýma očima přejíždí po celé kuchyni, jako by něco hledal. „Kde je Tiffani? Dean? Všichni ostatní?“

„Budou tu co nevidět,“ řeknu. Setřesu ze sebe jeho ruku, odložím balíky piva na linku, z jednoho vytáhnu láhev a otevřu ji. „A co Declan? Je tady?“

Kaleb se loktem opře o kávovar a pokrčí rameny, ale zároveň se na mě vědoucně ušklíbne. Už je pořádně sjetý. „Přijde pozdějc. Tak co si dneska dáš?“ Nakloní se dopředu, povytáhne obočí a ukazovákem dvakrát poklepe na přední kapsu svých džínů. „Nemusíš čekat, než se tu objeví Declan,“ zašeptá tak, že ho přes dunění hudby sotva slyším. „Mám dost i pro tebe.“

Loknu si piva a mezitím ho soustředěně studuju. Občas si říkám, proč Kaleb vůbec chodí na tyhle večírky. Spolu s Declanem už jsou v prváku na vysoké, ale Kaleb pořád vypadá jako čtrnáctiletý kluk, a tak docela chápu, že se víc hodí na středoškolské večírky než na ty, co se pořádají na univerzitě. A Declan je zas se všemi kamarád. Jednou mi řekl, že prvotním pravidlem v obchodní sféře je mít dobré styky.

Zavrtím hlavou a o krok couvnu. „Prozatím nic nepotřebuju. Dej mi vědět, až se ukáže Declan.“

„Aspoň si dej panáka,“ vybídne mě Kaleb a drapne láhev vodky, co má vedle sebe. Je téměř napůl prázdná a otevřená. Kaleb sklouzne z linky a vyčítavě na mě ukáže láhví. „Proč nejsi opilý?“

„Nejspíš proto, že jsem si dal první pivo teprve před pěti minutami,“ vybafnu a seberu mu láhev z ruky. Má pravdu. Nesmím dopustit, aby mě na večírku viděli střízlivého. To bych nebyl já, a tak si přiložím láhev k ústům a piju, dokud snesu pálení vodky v krku. Nakonec mu láhev vrátím. „Půjdu a podívám se, kdo tu je.“

„Fajn,“ řekne Kaleb a vytáhne se zpátky na linku. I on se napije a chvíli pohupuje láhví v prstech. „Kdyby sis to rozmyslel, víš, kde mě najdeš.“

Dřív, než si to rozmyslím, rozhodnu se otočit a odejít pryč. Nejraději bych si dal čouda hned teď, ale usoudím, že až přijde Tiffani, budu na něj mít mnohem větší chuť. V tu chvíli ho vážně budu potřebovat, a tak zatím počkám. Vydržím třeba i hodinu, ale musím se nějak zabavit, proto se porozhlédnu po domě a zjistím, kdo všechno tu je. Kaleb je prozatím jediným člověkem, kterého opravdu znám. S pár dalšími lidmi jsem někdy krátce mluvil.

V kuchyni si lidé nalévají pití. V obýváku ho rozlévají. Venku na zahradě začalo šest kluků hrát beer pong. Jsou tak opilí, že se sotva udrží na nohou, o míření nemluvě, a tak se mezi ně ani nepletu. Namísto toho se vrátím do domu, zahodím prázdnou láhev od piva do koše na odpadky a otevřu si další. Všimnu si, že Kaleb zmizel ze svého rezervovaného místa na kuchyňské lince. Tak hlavně že vím, kde ho najdu. Ten kluk na mě nevydržel čekat ani čtvrt hodiny.

S čerstvým pivem v ruce opět vyjdu ven z kuchyně a tentokrát zamířím do patra. Dům není nijak velký, ale to není ani seznam hostů. Nudím se tak strašně, že se rozhodnu spočítat, kolik lidí tu vlastně je. Prozatím jsem došel k číslu dvacet sedm. A zdá se, že nahoře kromě jedné holky, která zvrací v koupelně, nikdo není.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se jí, když strčím hlavu do dveří. Ani nezvedne hlavu z mísy, jen natáhne ruku a ukáže mi zdvižený palec, a tak zavřu dveře a nechám ji na pokoji.

„Tylere? Říkala jsem si, jestli jsi to ty,“ ozve se za mnou hlas. Otočím se a uvidím po schodech vybíhat dívku s opileckým úsměvem na tváři. Znáám ji, ale trvá mi asi minutu, než si vybavím její jméno.

„Ahoj, Naomi,“ pozdravím ji. Nedokážu se přimět k úsměvu, nejspíš proto, že mám pořád tu divnou náladu, proto si jen loknu piva. Nevím, co jí mám říct. Znáám ji z hodin anglické literatury. Sedává v lavici přede mnou a já s ní mluvím jen tehdy, když od ní potřebuju vysvětlit Shakespeara.

„Co tady nahoře děláš?“ zeptá se a zastaví se ani ne půl metru přede mnou. Nakloní se a opře se dlaní o stěnu, aby se tolik neky-mácela. Opilecky se zahihňá, popotáhne si sukni a našpulí pusu. „Neměl bys být dole? Však víš, tam, kde je alkohol?“

Zavrtím hlavou, dopiju pivo a odložím prázdnou láhev na zem. Už si nepamatuju, jestli je to moje třetí, nebo čtvrté, ale to je fuk. Pořád ještě nejsem opilý a začíná mě to štvát. Naomi je v tomhle o kus přede mnou, ale všimnu si, že má prázdné ruce. „Výborný nápad,“ přikývnu. „Dáš si něco k pití?“

„Neměl bys ses věnovat Tiffani?“

„Ještě tu není.“ Mrknu na hodinky na svém zápěstí. Je krátce po půl jedenácté, takže by tu měla asi během půl hodiny být. Děším se představy, že se s ní setkám tváří v tvář, což znamená, že mám jen půl hodiny na to, abych zkonzumoval tolik alkoholu, kolik zvládnu, abych naši hádku, ke které určitě dojde, prožil v opilecké mlze.

„Aha,“ zhodnotí Naomi bez úsměvu. „V tom případě se něco k pití hodí.“

„Co si dáš?“ „Hmm.“ Nakloní hlavu k rameni a předstírá, že si svou odpověď důkladně promýšlí. Nakonec se zazubí a úplně se opře o zeď. „Překvap mě.“

„Fajn. Zůstaň tady.“

Protáhnu se kolem ní a sejdu po schodech dolů, kde mě znovu pohltí muzika. Někdo musel zvýšit hlasitost, protože teď na sebe lidi musí rvát, aby slyšeli jeden druhého. Odstrčím z cesty nějakého kluka a zajdu do kuchyně. Možná nejsem opilý, ale určitě už nejsem střízlivý. Začínám se cítit uvolněně a víc v pohodě, i když nemám po jednom boku Tiffani a po druhém Deana, jak jsem zvyklý.

Kaleb už zase sedí na kuchyňské lince a při hovoru s nějakým klukem vybuchuje smíchy. Když mě zahlédne, mrkne na mě a beze slov naznačí: „Trávu?“ Odmítavě zavrtím hlavou.

Než najdu svoje pivo, je ho polovina pryč. Zůstaly jen čtyři láhve. Na večírcích se to dá čekat, proto si vezmu láhev piva Bud od někoho jiného a otevřu ji. Najdu kelímek a prozkoumám kuchyňský ostrůvek. Zhlédnu krabici Red Bullu, a tak sáhnu po jedné plechovce a její obsah v kelímku smíchám s víc než dvojitým panákem vodky. Pokrčím rameny, zmáčknou plechovku a mrštím ji na linku.

„Tyler,“ zavolá na mě Kaleb, zrovna když se chystám vyběhnout zpátky nahoru. Ohlédnu se přes rameno. Kývne na mě prstem, abych přišel blíž, a tak zhluboka vydechnu a zajdu k němu. „Znáš pravidla,“ připomene mi. Jeho slova trochu splývají dohromady. „Při každém vstupu do kuchyně si dáš panáka.“